

REGENSEN

REGENSJANERSAMFUNDETS
MEDLEMSBLAD

3die Serie. Nr. 4.

Februar 1915.

Ælsked.

»Regensen« skifter nu Redaktion, og den Periode, hvor Ledelsen af Bladet var mig overdraget, er dermed forbi. Med mange Planer og megen Arbejdslyst blev der taget fat paa at faa noget særligt ud af »Regensen«, Sammenknytningspunktet mellem de gamle Børn af den røde Gaard, Arkivet for de mange Minder derindefra, Budbringeren til de fordums Venner, hvis Spor man i Tidens Løb havde tabt.

Og til at begynde med gik det Slag i Slag, og Breve til »Regensen« viste, at Samfundets Medlemmer var glade ved Værket.

Men for een, to eller tre Mænd at skrive et saadant Blad, Nummer efter Nummer, er en Umulighed; Fondene af Minder udtømmes, de samlede Smaaanedkdoter bruges op, og naar saa Hjælpen fra Medlemmerne, de tilfældige Bidrag, »Minderne« fra Folk af de forskellige Aargange ganske udebliver, bliver en Videreførelse umulig.

Det ser ud, som har »Regensen« sovet i lang Tid; det er dog kun tilsyneladende; et Hostrupnummer var planlagt, men alle de lovede Bidrag udeblev; et Nummer om Regensianerne i 1864 var sat i Gang, ikke en af dem, som Henvendelsen om Bistand rettedes til, svarede imødekommende; ja under saadanne Forhold forgik Modet Redaktøren.

Gid nyere og yngre Hænder maa naa det Resultat, som er Grundlaget for »Regensen«s Existensberettigelse. Men skal det lykkes, maa de gamle Regensianere, som er glade ved at se Bladet indenfor deres Døre af og til, en Gang imellem og helst saa snart som muligt, tage Pen i Haand og sende Bladet Minder fra deres Tid. Der er Perioder, og det endog fra sene Tider, som man ikke kender Spor til, hvor Klokkerbøger og Arkiver kun viser blanke Blade, og saafremt Sønnerne fra disse Pe-

rioder ikke vil have, at deres Tid skal gaa over i Historien som en Mørkets Rædselsperiode, maa de tage fat paa at fortælle Træk fra Livet bag de røde Mure i de Dage.

Udebliver saadanne Meddelelser, gaar «Regensen» sin endelige Død imøde.

Otto Andrup.

Regensminder 1872—76.

Undertegnede boede paa Regensen fra Okt. 1872—Okt. 1876, og jeg maa straks tilstaa, at dette skyldtes et »Privilegium«, uden hvilket jeg sikkert ikke havde opnaaet denne Faveur, nemlig den af Kong Kristian IV, der blandt sine mange gavnlige Foretagender har ikke alene Regensen, men ogsaa Frederiksborg lærde Skole paa sin Kreditside, givne Forret for denne Skole til aarlig at besætte 2 Pladser paa Regensen, forudsat at den kan præstere 2 Dimittender med den daværende Karakter »laudabilis«. Dette var da — heldigvis for mig — Tilfældet Anno 1872, og paa denne Maade holdt jeg — uden som de fleste af mine Kammerater at have gaaet i en altfor stærk Spænding — ved nævnte Tidspunkt mit Indtog paa Gaarden. Ved samme Lejlighed var det ogsaa afgjort, hvem jeg skulde have til Kontubernal, nemlig min Kollega fra Skolebænken, nuværende Sognepræst til Sværdborg Menighed E. Tausen. I det hele holdt vel Frederiksborgenserne, naar de kom ind parvis, som Regel ogsaa sammen som Kontubernaler, og det hørte til Sjældenhederne, at de — som det forresten skete Aaret efter — efter kort Tids Forløb »separerede« sig. Kontubernalskabet var den Gang noget af det mest ejendommelige ved Regenslivet, og det er vel nok det, hvis Forsvinden de gamle Regensianere vanskeligst kan forsones sig med, naar de tænker paa det nuværende Regensliv; men det kunde unægtelig ogsaa i mange Tilfælde virke særdeles uheldigt.

Naar jeg nu tænker paa det Milieu, hvori jeg dengang i 16 Aars Alderen traadte ind, er det jo en Selvfølge, at Flertallet af mine Kammerater var mindst et Par Aar ældre end jeg, men dette hindrede naturligvis ikke, at idetmindste jeg betragtede dem ganske som jævnaldrende, og jeg vilde nu slet ikke have berørt dette Forhold, dersom der ikke blandt Alumnerne havde været een, om hvem jeg i alt Fald ikke kunde sige dette, og som paa sin Maade var en af de ejendommeligste Personligheder blandt dem. Det var den dengang 34-aarige Stud. med. & chir. Christophersen. Han var Skolelærer og havde Kone og Børn et Sted nede i Sydsjælland, men havde med stor Energi taget Artium og nu faaet Regensstipendiet for at studere Medicin. Et skarpt Hoved var han; han fik en særdeles god Examen, og Rygtet fortalte, at han paa Examinatorierne

satte Prof. Panum i Forlegenhed ved sine klart og logisk affattede, men ogsaa ensidigt gennemførte Spørgsmaal. Ikke nok hermed! han havde samtidig kastet sig over Studiet af sociale Problemer, og da en Godsejer paa hans Egn, Kmhr. Grüner, havde gjort et meget velment Forsøg paa ved Stiftelsen af »de forenede Kommuners Alderdomsforsørgelseskasse« at søge et af de vigtigste af disse Problemer løst, gik C. paa sin sædvanlige grundige Maade ogsaa til Bunds i denne Sag og udgav en i alt Fald godt dokumenteret Pièce, hvori han — om med Rette eller Urette skal jeg ikke kunne sige — søgte at vise, at Grüners Kasse bød Arbejderne for faa Fordele i Forhold til deres Indskud.

Denne ejendommelige Skikkelse tiltrak sig snart min Opmærksomhed, og Modsætningen mellem hans 34 og mine 16 Aar bevirkede, at det morede Omgivelserne at sætte os ud paa hinanden, hvad der var saa meget lettere, som C. var lige saa ivrig Venstremand som jeg var Højremand, saa at talrige Disputer paa Læsesalen blev en naturlig Følge heraf. Jeg skylder Sandheden at erkende, at disse Disputer, tiltrods for den Iver, hvormed de udfægtedes, altid løb af i Godmodighed, og jeg maa saa meget mere anerkende dette, som C.s Ensidighed og haardnakkede Fastholden ved, hvad han een Gang havde sat sig i Hovedet, desværre i hans senere Liv kom til at ødelægge de Frugter, hans gode Evner og ubestridelige (subjektive) Retsindighed sikkert ellers vilde have bragt ham og det Samfund, han skulde virke i.

En endnu større Modsætning, hvad Alderen angik, havde jeg i den daværende Viceprovst, den over 80-aarige Fabricius, en Mand, hvis Fader havde levet sammen med Holberg! Rigtignok havde »den gamle« nu ikke stort mere end sin medfødte Elskværdighed tilbage af sine tidligere fortræffelige aandelige Egenskaber; men jeg mindes dog endnu tydeligt en Aften under Linden, da nogle Kammerater kom trækkende med mig for at forevise den yngste — og vel ogsaa den mindste — Regensianer for den ældste do., der venligt klinkede med mig. Mange Aar efter overværede jeg Afsløringen af hans Buste med E. v. d. Reckes smukke Kantate og dens Slutningsord:

»Samles om den gamle

Med de milde Træk.«

Fabricius døde allerede Aaret efter min Indflytning paa Regensen, og hans Efterfølger blev en Mand af en ganske anden Art, Islændingen Eiríkr Jónsson. Hans Ydre var ikke heldigt, idet han haltede paa det ene Ben og bar en Klap for det ene Øje; men ligesom han — saavidt jeg ved — har indlagt sig Fortjeneste paa det sproglige Omraade ved sin oldnordiske Ordbog, saaledes var han i visse Maader godt paa sin Plads, idet han forstod at stille sig paa en kammeratlig — maaske af og til lidt studentikos — Fod med Alumnerne og i det hele at gøre sig vel lidt af dem. Han var i Modsætning til sin Formand og sin Eftermand — gift,

og denne Omstændighed bragte et hidtil ukendt kvindeligt Element ind i Regenslivet; Fru Jónsson var iøvrigt ogsaa meget vel lidt af Regensianerne.

Siden jeg er ved Jónsson, ligger det nær at omtale det islandske Element, der forholdsmæssigt set i Tal dengang udgjorde en betydelig Faktor paa Regensen. Gennemgaaende holdt de islandske Studenter sig vel ogsaa dengang meget for sig selv, og det var sjældent, at en Islænder og en Dansk var Kontubernaler; men flere af dem var dog ogsaa gode Kammerater overfor de Danske; jeg mindes saaledes den senere udmærkede Videnskabsmand og Rektor for Latinskolen i Reykjavik og nu for Islands Universitet Björn Magnússon Olsson, der ved Opførelsen af Chr. Richardts »Kong Rosmer« velvilligt overtog »Germaneren« Rolle; for mit eget Vedkommende var den nuværende Kontorchef i Islands Ministerium, Indridi Einarsson en baade intelligent og elskværdig Studiefælle i Statsvidenskaberne.

Om selve Regensprovsten, Prof. N e l l e m a n n, var der i denne hans Egenskab kun godt at sige. Han førte, indtil han i 1875 blev Justitsminister, Scepteret med Myndighed, og dog med Forstaaelse af, at Tiden krævede et andet Forhold mellem Provsten og Alumnerne end det nedarvede, der vistnok nærmest havde sit Udspring i Traditionerne fra Frederik VI's Tid. Første Gang jeg saa ham ved en »officiel« Fest, var ved Rusgildet 1872, der forøvrigt alt tidligere her i »Regensen« har fundet sin Historieskriver; Festen, der overværedes af en Professor fra Lund (eller var det fra Helsingfors), havde et godt gennemført oldnordisk Præg; N. var placeret i et Højsæde, der var smykket med Odins to Ravne, og der blev fremsagt et af Hartvig Cohn forfattet Hyldestdigt til ham i oldnordisk Stil, der endte med Ordene:

»Hil ham, vor Herre
og Høvding saa god!«

Det var vistnok ved samme Lejlighed, at Hr. Cohns morsomme Sang »Regensianernes 10 Bud« — der forhaabentlig findes i Arkivet — blev afsunget.*)

Aarene 1872—76 var jo i mangfoldige Retninger Begyndelsen til en Brydningstid herhjemme, og Brydningerne paa det aandelige Omraade maatte naturligvis sætte sine Spor, hvor saa mange unge Studenter daglig færdedes sammen. Jeg har allerede nævnt, at jeg selv hurtig fandt mig indviklet i — om man maa bruge saa højtidelige Udtryk — politiske og sociale Diskussioner. I de nævnte Aar var Venstremændene dog kun et ringe Mindretal blandt Regensianerne, og de politiske Debatter forløb i Almindelighed meget roligt og uden at gøre Skaar i det indbyrdes ven-

*) Sangen, der ifølge sin Datobetegnelse er skrevet til Rusgildet 1873 — ikke 1872 — vil findes aftrykt andetsteds i Bladet.

skabelige og kammeratlige Forhold. Særlig gjaldt dette om en af Alumnerne, der ikke alene var velset af alle, men som ogsaa i praktiske politiske Evner ragede en hel Del op over Jævnmaalet — den daværende Stud. theol., senere Folketingsmand Harald Holm. Han hørte udpræget til den grundtvigske, til Landbostanden knyttede Retning i Venstre (skønt født Kjøbenhavner). Af den brandesianske Retning fandtes forholdsvis faa paa Regensen, medens den i de Aar netop begyndte at gjøre sig stærkere gældende i Studenterforeningen; tvertimod havde den blandt de toneangivende Regensianere ivrige Modstandere, der ikke indskrænkede sig til Forsvar, men efter Evne betalte Angrebene paa »det fra Fædrene nedarvede« med samme Mønt. Jeg mindes saaledes nuværende Skoleinspektør Siersted, som i en morsom Vise tog »Positivismen« under Behandling:

»Positivismens vilde Hav
os alle nu omdriver.«

Visen, der navnlig omhandlede »Faraos Ring«s Udpibning paa det kgl. Teater, sluttede saaledes:

»Et positivt de naaede,
De peb, ja peb, end før de saa,
Og uskudt Bjørn de flaaede.«

Senere, i Aarene efter 1876, blev Forholdene vistnok en hel Del ændrede. Venstre fik mere Indpas og fik navnlig en ihærdig Leder i den senere Folketingsmand Joh. Ottosen. Han fik saaledes arrangeret en Foredragsaften paa Læsestuen med Jens Busk som Foredragsholder; Foredraget overværedes af den daværende Regensprovst, Prof. Ussing, der ogsaa tog Ordet under den paafølgende Diskussion. Efterhaanden blev vistnok ogsaa Regensprovstens Stilling under disse Brydninger mere og mere vanskelig, og Ussing besad vel heller ikke den sikre Myndighed og den Skarphed i Tankegangen, som var Nellemann egen. Han kom sikkert flere Gange mod sin Villie til ved sine Forholdsregler mod formentlige Udskejelser at give »Oppositionen« Vind i Sejlene; især vakte Spørgsmaalet om Anskaffelse af Bøger af den nye Retning til Bibliotheket flere Gange Røre, og man kan jo let tænke sig, at det gik her som altid, at den »forbudne Frugt smager bedst«. Men disse Historier ligge længere frem i Tiden end de Aar, jeg tilbragte paa Regensen, og hvad jeg ved derom, er derfor kun hvad jeg mere tilfældigt erfarede af mine Kammerater, der vare blevne tilbage paa Gaarden. Naturligvis stod man jo, efter at være flyttet ud derfra, i de første Aar i en hel Del Forbindelse med denne og havde mange Venner og Bekendte boende derinde, men derefter gik der en lang Række Aar, hvor Forbindelsen med den gamle »røde Gaard« var afbrudt, og det er da »Regensianersamfundet«s Fortjeneste, at det atter har aabnet en Adgang til Fornylse af Forbindelsen.

En enkelt Lejlighed, hvorved ældre Regensianere mødtes med hin-

anden og med de daværende Alumner under Lindens Krone, var dog det gamle Træs Hundredeaarsfest. Det var — ialfald for os, der vare udflyttede — en meget stemningsfuld Fest, der endte en smuk Sommeraften ved Bordene under Linden og i Overværelse af den gamle, blinde, men stadig aandsfriske M a d v i g, der sad ved sin Discipel Ussings Side. Læge I v e r s e n, der, saavidt jeg husker, døde kort efter, havde skrevet en virkningsfuld Kantate med de manende Ord til de unge:

»Du selv skal éngang miste
din Ungdoms Spiretrang,
Du selv skal dødsramt segne
for Livets Lov éngang.«

Jeg har, da jeg tilfældigvis mange Aar efter fik det lille Hæfte i Hænde, der indeholdt Beretningen om denne Fest, studset ved at se, at jeg — uden at vide deraf — den Aften har befundet mig i Selskab med en verdensberømt Mand, den daværende Stud. med. & chir. Niels R. F i n s e n.

Foreningslivet blomstrede ogsaa den Gang ret frodigt paa Regensen og koncentrede sig særligt i »Vækkerforeningen«, for hvis jo iøvrigt særdeles prisværdige Formaal jeg dog ikke havde nogen særlig personlig Sympati. Desuagtet blev jeg, ganske vist mere af 'politiske' end af 'saglige Grunde, en Tid Medlem af den, hvilket jo iøvrigt lettedes mig ved den liberale Bestemmelse, at man, naar man ikke ønskede at vækkes en enkelt (eller flere) Morgener, kunde fritages herfor ved at sætte et Kryds paa sin Dør. Grunden til min Indtræden var, at den daværende Formand — en Stud. theol., der nu lever som reformert Præst i det franske Schweiz — var en særdeles god Ven af mig og netop paa det paagældende Tidspunkt truedes af en stærk personlig Opposition, hvorfor jeg ansaa mig moralsk forpligtet til at yde ham min Stemmes Assistance ved den forestaaende Generalforsamling. Iøvrigt kom jeg i den korte Tid, jeg var Medlem af Foreningen, med til et i dens Annaler heldigvis ret ukendt, bevæget Intermezzo. Den fungerende Vækker — ogsaa en Stud. theol. — havde tilbragt den foregaaende Aften i et muntret Lag med nogle af sine Kammerater, og da Klokken var blevet c. 3, blev Stemningen saa høj, at det lykkedes disse at faa ham til at gaa med til den noget grove Spøg at foretage Vækningen paa dette Tidspunkt. Det gik forsaavidt godt nok, som jeg tror, at han ialfald de fleste Steder fik de godtroende Medlemmer til at staa op og begynde Paaklædningen, men at Synderen ikke døde i Synden paa næste Generalforsamling, er en Selvfølge.

Forlystelserne den Gang var, ligesom de vel er nu, navnlig de traditionelle: Rusgildet, Lindegildet, Fastelavnsløjer, en enkelt Gang et Bal eller Opførelsen af en Komædie paa »Salen«. Noget før min Tid var der opført et Originalarbejde af en Regensianer, »Existents og Begreb, en filosofisk Komædie, hvor de Elskende faa hinanden til Slutning, fordi de

heldigvis ere ganske uensartede« — en ikke uvittig Persiflage af Rasmus Nielsens bekjendte Axiom om »Tro og Viden som absolut uensartede Begreber« og — som man kan tænke — skrevet af en Stud. theol., senere Overlærer i Holbæk Mandix Schou. Den findes vistnok endnu i Regensens Arkiv og kunde maaske ved Lejlighed fortjene at fremdrages derfra, skønt den Rasmus Nielsenske Filosofi ikke længere er aktuel. I den Periode, her er Tale om, var Glanspunktet paa det dramatiske Omraade Opførelsen af »Kong Rosmer«. Theatret var arrangeret i Baggrunden af Salen, og Aktørerne maatte skaffe sig Adgang til Scenen ved at entre ind igennem de sidste store Vinduer ad en Stige. Forresten var Forestillingen, hvad jeg nok selv kan sige, skønt jeg udførte en Birolle (den ene af Kæmperne »Bjovulf« og »Vulf«), vellykket, og Stykkets Morsomheder kom fuldstændig til deres Ret. Schlegel, en forlængst afdød Soraner, spillede Titelrollen med stor Bravour, og som et smukt Træk kan det noteres, at den senere Rektor for Reykjaviks Latinskole og Islands Universitet, Dr. phil. Bjørn M. Olsson, havde overtaget den germanske Kæmpes Rolle og derved som Islænder gav denne det ham tilkommende, fra Stykkets øvrige Personer afvigende, nationale Præg.

Men, som man vil kunne se af det anførte, var det sikkert ikke de officielle Forlystelsers Mængde eller Art, hvorpaa de Syndere kunde kaste Skylden, der ikke anvendte deres Regentid ganske efter dens Bestemmelse. Og gennemgaaende kan man vistnok ogsaa sige, at den største Del af Alumnerne fyldestgjorde den Tillid, der var vist dem, og valgte den rette Middelvej mellem et frit ubundet Liv »sans gêne« og en altfor indadvendt Tilværelse. Nogle vare endog rene Mønstre paa Flid og Ihærdighed — jeg vil her ikke kunne undgaa at mindes den af den daværende Kreds, der sidst er blevet kaldt bort herfra, Stiftsamtmænd Dybdal — og naar man tænker tilbage paa den Kreds af Mænd, der i 70'erne udgik fra Regensen, vil det overvejende være Mindet ikke alene om et hyggeligt Kammeratskab og et muntret Regensliv, men ogsaa om et solidt Arbejde og om vakte aandelige Interesser, der gør denne Periode til et Afsnit af ens Liv, som man altid med Glæde tænker tilbage paa.

T. B. Cold.

REGENSIANERNES TI BUD.

ET ALVORSORD TIL RUSSERNE.

25. Oktober 1873.

I.

Der findes af Regenser ej,
ej af Kommuniteter
et eneste foruden mig
paa samtlige Planeter.

Thi er da min indestændi'e
Formaning til dig, Brave:
Du intet stort Stipendie
foruden mig maa have!

II.

En hellig Klang i København
mit Navn jo alle Dage
har haft; thi skal du da mit Navn
forfængeligt ej tage.
Ustraffet ingen vorde kan,
som Budet overtræder,
med mindre flux sin Tunge han
med Druesaften væder.

III.

Hver Dag du flinkt studere kan,
og du kan lade være;
men mindst hver Lørdag aften man
skal holde højt i Ære!
Da stige Hymner til mig fra
Jer Kirkes hvalte Bue!
Hvad eller dyrk din Holmblads Ka-
techismus i din Stue!

IV.

Beständig du ved Festerne
skal ære Gaardens PATER!
Og (husk paa Flidsattesterne)
forsøm ej ALMA MATER!
Paa det du længe leve kan
herinde ugeneret
og ikke fra dit Kanaan
skal vorde relegeret!

V—VI.

Af Nid og Avind — mærk dig vel —
du blive ej bedaaret,
og du maa ikke slaa ihjel
vort Udvalg, naar vi faar'et. —
Og Pagten, som i Ungdoms Vaar
med Vin og Sang og Piger
du sluttet, hold den gennem Aar,
at aldrig du den sviger.

VII—VIII.

Om Fristelsen dig skulde naa —
 sligt kan den bedste hælde —
 glem ej, du ikke stjæle maa
 af andre Folkes Brænde. —
 Hvis du paa Generalforsam-
 ling over nogen anker,
 du maa dog ej paadutte ham
 Hævn gerrighedens Tanker.

IX—X.

Til Slutning, mærk dig nøje at
 Contubernalens Stole
 og Bord og Buxer, høje Hat
 samt Sulefad og Kjole,
 Kort: Althvad hannem hører til
 Det skal du ej begære,
 men tage, hvis du bruge vil
 det, sans façon, min Kjære!

H. Cohn.

FRA REGENSEN.

På gården har alt været stille siden nytår. Fastelavnsløjerne synes at være definitivt opgivet, og baller har ikke været afholdt. Det eneste af mere vidtrækkende betydning, som er foregået, er at man på en ekstraordinær generalforsamling besluttede at stille forskellige, som man mente, berettigede krav til høkeren, Pallesen, og hvis han ikke gik ind på dem, da at sige ham op. Det sidste er sket, og Regensianerne er nu spændt på at se, om de må slutte kontrakt med en anden, eller om Pallesen i sidste øjeblik ombestemmer sig.

I juleferien har det private initiativ givet sig et ganske morsomt udslag i følgende lille begivenhed:

En regensianer, der ejede et spareur (som altid stod), blev en dag ubehagelig overrasket ved i stedet for dette at finde en låneseddel hængende på væggen. Hans forbitrelse forøgedes, da med kort mellemrum flere kammerater besøgte ham for at anmode om et mindre lån, så at manden tilsidst måtte låse døren og anbringe et opslag om, at han ikke udlånte penge.

Stor var hans overraskelse og glæde, da han næste dag med posten modtog en sparekassebog, lydende på det beløb, der var lånt på uret.

Han vandrede strax hen i sparekassen, men da han forlangte beløbet udbetalt, fik han den nedslående oplysning, at det var indsat — på 6 måneders opsigelse!

Om urets senere skæbne vides intet. Det forlyder, at sparekassebogen gør bedre virkning end spareuret, idet der fra tid til anden virkelig (?) indsættes beløb på den — dog nu uden fremmedes medvirkning.

ich.

Regensianersamfundets Generalforsamling.

Medlemmernes Opmærksomhed henledes paa omstaaende Bekendtgørelse om, at der *Lørdag den 13. Marts Kl. 8 Aften* holdes ordinær Generalforsamling paa Regensen.

Da vigtige Sager staar paa Dagsordenen, vil talrigt Møde være i høj Grad ønskeligt.

En ny Radering af Regensen **udført af E. Krause.**

For nogle Aar siden offentliggjorde et udenlandsk Tidsskrift som Exempel paa dansk Kunstfotografi et Natbillede af Regensen set omtrent fra Wessel-Ewald Monumentet. Bladet fandt, ved Hr. Boghandler Buscks Mellemkomst, Vej herhjem og pryder nu Væggene hos mange gamle Regensianere, hvem dets rolige Virkning, Gavlens besynderlige og fornøjelige Kontur og Lygternes Lysspil henover Muren mindede om svundne Aftendrømmerier.

Nu har en dansk Kunstner, Hr. *E. Krause*, optaget samme Emne og løst det med den store Dygtighed, som han er i Besiddelse af. Virkningen mellem den svagere oplyste Buegang og det kraftige Skær fra den elektriske Buelampe foran Facaden er gengivet med stor Virtuositet, og alle de mange Afskygninger i de mørke Toner henover Muren er fremstillet med de Midler, som ene Raderingen og aldrig et Fotografi eller Fototypi kan raade over.

Det er et meget smukt Blad, som her er kommet i Handlen, og det vil sikkert, som det fortjener, finde Vej til mange gamle Regensianeres Stuer og blive dem et kært Minde fra gamle, gode Dage,

O. A.

Ovenomtalte Radering af *E. Krause* faas hos *Boghandler Arnold Busck*, *Kjøbmagergade 49*. Pris 10 Kr.

En anden Episode fra 1906.

Dr. Baastrups levende Fremstilling i nærværende Blads III. Serie, Nr. 3, af »en Episode fra 1906« fremkalder en anden Erinding fra samme Aar hos undertegnede.

Vi var 9 Regensianere, som 17 Aftener sang »Alt Heidelberg«s Studenter-viser paa Folketeatret, 3 Kr. pr. Aften. Summa summarium 51 Kr., hvilke paa en organisk Maade bortassimileredes gennem vore Privatregnskabers Smaahuller med rasende Fart.

Vi havde — som de andre Aftener haft fuldt op af Halløj bag Kulisserne — det var maaske den Aften nuværende Dr. Fog dokumenterede sin Sjæls Fejghed ved ikke, som lovet, at svare paa »hans Majestæts« Forespørgsel: »Fra Brønshøj, Deres Majestæt!« men »Fra Braunschweig, Deres Majestæt!« Saa slavisk fulgte han den majsommeligt indstuderede Rolle, som vistnok forøvrigt kun indeholdt ovenstaaende fire Ord. Der var den Aften — saa lidt som andre Aftener — slet intet af en Olaf Poulsens Frigjorthed overfor Opgaven over vor Ven, Mikro-Fog.

Den Aften gjorde vi, saalidt som andre Aftener, Omegnens Bagerforretninger usikre. Tværtimod. Man maa meget snarere sige, at vi konsoliderede disse Firmaer. Og en Teatermaling af den Art, Dr. Baastrup mindes med Glæde fra *sin* Episode — kendtes næppe den Aften — saalidt som andre Aftener — undtagen af de ganske faa blandt os, som havde særlig Evne og Trang til at »smøre paa«. At vi naturligvis heller ikke talte tysk den Aften siger sig selv.

Da vi ved ca. 11^{1/2} Tiden indfandt os i Regensgaarden, saa vi blandt meget andet absolut ikke en Tønde Rhinskvin paa Bordet. En lille Daler udloves til den nu — eller forhenværende Regensianer, der nogensinde paa Regensen har set — en Tønde Rhinskvin.

Efter Dagens Gerning — altsaa formodentlig henimod Kl. 1 Form. fandt en god Bekendt af mig da paa, at vi trængte til at spænde Vingerne til Flugt. Udvé kom over os. Den, der kan sige, at han ikke erindrer Hensigten med vor Udflugt, siger, at han har glemt en af de mest primitive Følelser i sit eget Sind.

Vi gik. Ikke med Lampe i den ene Haand og Kuffert og andet Rejsetøj i den anden. Det vilde ganske simpelt være umuligt. Hvordan vilde man faa Plads til det »andet Rejsetøj«? Og vi gik nok med Kuffert, men afgjort ikke med Lampe (en enkelt maaske med Blus). Det gjorde vi en anden Gang — dog ikke ad Købmagergade, men ad Kannikestræde. — Lederen af Ekskursionen konfererede absolut ikke med de to Betjente, som forresten heller ikke rykkede os truende nær, men stod ganske stille i en Gadedør. Lederen af Ekskursionen holdt sig — som alle forsigtige Generaler — i Baggrunden og tilraadede blot af forskellige Grunde et lille Hvil paa Kufferterne, som blev stillet an paa Brostenene. Her sad vi en Stund som Udvandrere — fyldt af den store Udvé. Maalet var naaet. Vi vilde ikke nedsænke os til profan Kollision med jordiske Love — derfor standsede vi. Og i en og anden klang maaske Bjørnsons:

»lad det dog endnu stænges
og jeg faa Lov til at længes.«

Derfor gik vi hjem. —

Alt dette beror vist paa noget, vi hos Høffding kaldte: Idéassociation!

Febr. 1915.

Axel Rosendal.

Regensianersamfundet.

Ordinær Generalforsamling

afholdes

Lørdag den 13. Marts Kl. 8 Aften

paa Regensen

med følgende *Dagsorden*:

1. Bestyrelsen aflægger Beretning og fremlægger det reviderede Regnskab til Godkendelse.
2. Valg af ny Bestyrelse.
3. Valg af to Revisorer.
4. Forslag fra Bestyrelsen om Indstiftelse af en Embedskæde for Regensprovsten.
5. Forslag fra Bestyrelsen om Afholdelse af en Fest i Regensianersamfundet.
6. Eventuelt.

Bestyrelsen.

Efter Generalforsamlingen Smørrebrød, Øl og Lhombre paa Salen.

Regensianersamfundet.

Indmeldelser modtages paa Bladets Ekspedition: *Arnold Busck*, Bog- og Papirhandel, Købmagergade 49. Telefon 2453 og 2454.

Alle forhenværende og nuværende **Regensianere** kan faa den nye *Udgave* af

Salmonsens store illustrerede Konversationslexikon

mod en maanedlig Ratebetaling af **kun 2 Kr.** hos

Arnold Busck,

Boghandel, Papirhandel, Stempelhandel,
Købmagergade 49, København.
Telefon 2453 og 2454.

Udgivet af *Regensianersamfundet*.

Dette Nummer redigeret af Sekretær *Hjalmar V. Elmquist* og stud. mag. *N. Fich.*